

KAPITOLA PRVNÍ

Dnes nastal den, kdy tisíce snů zemřou a jeden se zrodí.

Vítr to věděl. Bylo prvního června, ale na vrcholku, kde stála citadela, jako by chladné poryvy vichru svědčily spíš o nejhlubší zimě. S kletbami třásl okny, s varovným šepotem se jako průvan proplétal chodbami. Před tím, co přicházelo, nebylo úniku.

Ten okamžik se blížil, ať to bylo dobře, nebo ne. Zavřela jsem oči, aby na mě ta myšlenka nedoléhala. Věděla jsem, že jakmile se den rozlomí vpůli, navždycky rozdělí můj život na předtím a potom, a stane se to jediným rychlým činem, který už nemůžu změnit, stejně jako nemůžu změnit barvu svých očí.

Odstrčila jsem se od okna, zamlženého mým dechem, a zanechala nekonečné kopce Morrighanu jejich vlastním starostem. Nastal čas, abych se setkala se svým dnem.

Předepsané liturgie proběhly tak, jak měly, všechny obřady a ceremonie přesně podle stanoveného pořádku, vše jako hold velikosti Morrighanu a vyvoleným Pozůstalým, kteří naši zem založili. Ne protestovala jsem. Tou dobou už se mě zmocnila otupělost, jenže se blížilo poledne a mé srdce se opět rozběhlo, když jsem sledovala poslední kroky, jež oddělovaly tady od tam.

Ležela jsem nahá tváří dolů na kamenném stole a upírala oči na podlahu pod sebou, zatímco mi cizí lidé přejížděli tupými noži po zádech. Zůstávala jsem naprosto nehybná, i když jsem věděla, že nože

přejíždějící po mé pokožce svírají opatrné ruce. Ti lidé věděli, že na jejich obratnosti závisí jejich životy. Dokonalá nehybnost mi pomáhala skrýt pokoření z nahoty, zatímco se mě dotýkaly neznámé ruce.

Poblíž mě seděla Pauline a sledovala mě, nejspíš ustaraným pohledem. Neviděla jsem ji, jenom břidlicovou podlahu pod sebou. Dlouhé tmavé vlasy mi visely podél tváře a vytvářely vířící černý tunel, který zablokoval celý svět – až na rytmické škrábání tupých čepelí.

Poslední nůž sklouzl níž, do jemné pokožky v důlku nad mým zadčkem. Bojovala jsem s instinktem odtáhnout se, nakonec jsem se mu neubránila a cukla sebou. Z místnosti se ozvalo kolektivní zalpání po dechu.

„Nehýbej se!“ pokárala mě teta Cloris.

Ucítila jsem na hlavě matčinu dlaň. „Už jen pár tahů, Arabello. Za chvíli je po všem.“

Chtěla mě uklidnit, ale já se naježila kvůli tomu formálnímu oslovení, na jehož používání matka trvala: Zděným jménem, které patřilo už tolika ženám přede mnou. Přála jsem si, aby aspoň dnes, můj poslední den v Morrighanu, matka odhodila formálnost a použila jméno, kterému jsem dávala přednost a které používali mí bratři, zdrobnělinu jednoho z mých mnoha jmen. *Lia*. Obyčejné jméno, které podle mě pravdivěji vystihovalo osobu, jíž jsem byla.

Škrábání skončilo. „Dokonáno jest,“ oznámil První tvůrce. Další zamumlali na souhlas.

Slyšela jsem zarachocení podnosu, který položili na stůl vedle mě, a ucítila závan růžového oleje. Kolem zašoupaly kroky přítomných, kteří vytvořili kruh – moje tety, matka, Pauline a další, kteří byli povoláni jako svědci –, a ozvalo se mumlání modliteb. Sledovala jsem, jak se o mě otírá černé roucho kněze, a jeho hlas se vznesl nad ostatní, když mi nalil na záda horký olej. Tvůrci ho vmasírovali do pokožky zkušenými prsty, jež za sebou měly bezpočet těchto tradičních obřadů v Domě Morrighanu. Prohlubovali tak sliby vepsané do mých zad, stvrzovali věrnost dnešku a zajišťovali si svoje zítřky.

Oni mohou doufat, pomyslela jsem si hořce, když moje mysl předběhla čas, pokusila se držet krok s událostmi, které ležely přede mnou. Těmi vepsanými pouze do mého srdce, ne na list papíru. Stěží jsem

slyšela projevy kněze, brumlání, které hovořilo pouze o jejich potřebách, ne o mých.

Bylo mi teprve sedmnáct. Copak jsem neměla nárok na vlastní sny o budoucnosti?

„Nechť plody oběti Arabelly Celestine Idris Jezelie, První dcery rodu Morrighan, přinesou požehnání...“

Kněz žvanil dál a dál, nekonečně žadonil o požehnání a vzýval svatost, jeho hlas stoupal, naplňoval místnost, a když už jsem myslela, že to dál nesnesu, že mi jeho slova ucoupou dýchací cesty, zmlknul. Na jedinou milosrdně sladkou chvíli mi uši naplnilo ticho. Znovu jsem se nadechla, a pak zaznělo poslední požehnání.

„Neboť království povstala z lidského popela a stojí na kostech ztracených, a bude-li taková vůle nebes, opět se navrátíme.“ Jednou rukou mi zvedl bradu a palcem druhé mi rozmazal po čele popel.

„A tak se staň pro První dceru rodu Morrighan,“ dokončila má matka, jak jí velela tradice, a otřela mi popel kouskem látky namočeným v oleji.

Zavřela jsem oči a svésila hlavu. *První dcera*. Požehnání i prokletí. A kdyby někdo znal pravdu, i hanba.

Matka na mě znovu položila ruku, její dlaň mi spočinula na rameni. Ten dotek byl jako bodnutí. Její útěcha přišla příliš pozdě. Kněz odříkal poslední modlitbu v rodném jazyce mé matky, prosbu o mou ochranu, která kupodivu nebyla součástí tradice, a matka teprve poté ruku odtáhla.

Nalili na mě další olej, chladnou kamennou komnatou se opět rozlehly děsivě znějící prozpěvované modlitby, vůně růží obtěžkala vzduch a naplnila mi plíce. Zhluboka jsem se nadechla. Navzdory sama sobě jsem si tuhle část užívala: Horké oleje, teplé ruce, které mi rozmasírovaly svaly zauzlované napětím, jež ve mně už týdny narůstalo. Sameťové horko konejšilo štiplavost kyseliny, vzniklé smísením citronové šťávy s barvivem, a květinová vůně mě na okamžik přenesla do skryté letní zahrady, kde mě nikdo nenajde. Kéž by to bylo tak snadné.

Když byl tenhle krok u konce, tvůrci od svého díla odstoupili. Ozvalo se slyšitelné zatažení dechu, když byl výsledek na mých zádech konečně odhalen.

Uslyšela jsem, jak se někdo přišoural blíž. „Odvažuji se tvrdit, že když bude mít k dispozici zbytek, nebude se dívat na záda.“ Místností se rozlehlo zachichotání. Teta Bernette svůj jazyk nikdy neuměla krotit – ani v místnosti, kde byl přítomen kněz a kde šlo o dodržení protokolu. Můj otec tvrdil, že jsem prořízlou pusou zdědila po ní, a ostatní mě varovali, že dneska se musím ovládat.

Pauline mě vzala za paži a pomohla mi vstát. „Výsosti,“ pronesla laskavě, když mi podala měkké prostěradlo, do něhož jsem se mohla zabalit, a zachránit tak poslední zbytky důstojnosti. Vyměnily jsme si rychlý zasvěcený pohled, který mě posílil. Pak mě odvedla k velkému zrcadlu a podala mi stříbrné ruční zrcátko, abych se také mohla podívat na výsledek. Odhrnula jsem si dlouhé vlasy a nechala prostěradlo klesnout tak, aby odhalilo moje bedra.

Ostatní mlčky čekali na mou reakci. Odolala jsem pokušení prudce se nadechnout. Nechtěla jsem matce dopřát to zadostiučinění, ale musela jsem uznat, že moje svatební kavah byla působivá. Ošklivý srpek království Dalbreck na něm vypadal neuvěřitelně krásně, lev s vyceněnými zuby byl na mých zádech zkrocený, jeho čelisti byly delikátně lemovány složitými vzory, zkroucená morrighanská réva se proplétala sem a tam s mrštnou elegancí, dole na zádech se spojovala do písmene V a poslední líbezná výhonky se kroutily a lnuly k nepatrné prohlubni na konci mé páteře. Lev budil respekt a zároveň vypadal důmyslně pokorně.

Hrdlo se mi stáhlo, oči mě štípaly. Byla to kavah, jakou bych si mohla zamilovat... mohla bych být hrdá na to, že ji nosím. Představila jsem si prince, až zazní všechny sliby a až bude spuštěn svatební plášť, jak zalapá po dechu úžasem. *Ta chlípná ropucha*. Ale tvůrcům jsem musela vzdát hold.

„Je to dokonalé. Děkuji vám. Jsem si jistá, že království Dalbreck bude od dnešního dne chovat tvůrce z Morrighanu v nejvyšší úctě.“ Matka se mému úsilí usmála. Věděla, že jsem ze sebe ta slova vydolovala jen s námahou.

Po tomhle všechny poslali pryč. Poslední přípravy už byly jen na mých rodičích a Pauline, která mi pomáhala. Matka mi ze skříně přinesla bílé hedvábné prádlo, lehounké a téměř průsvitné šepotavé nic,

kteřé téměř splývalo s pokožkou jejich paží. Připadalo mi jako zbytečná formalita, protože téměř nic nezakřývalo, bylo průsvitné a asi tolik platné jako nekonečné vrstvy tradic. Pak přišly šaty s výstřihem do V na zádech tak, aby lemoval kavař na počest princova království a odhaloval loajalitu a poďřizenost jeho nevěsty.

Matka utáhla stužky všité do šatů, takže se mi živůtek pevně sevřel kolem pasu, i když záda zůstala obnažená. Byl to výtvor z technického hlediska stejně pozoruhodný jako velký most v Golgatě, možná ještě víc. Napadlo mě, jestli švadleny vetkaly do látky a nití i nějaká kouzla. Bylo lepší myslet na tyhle drobnosti než na to, co přinese příští hodina. Matka mě obřadně obrátila tváří k zrcadlu.

Navzdory svému odporu jsem na sebe omámeně vytřeštila oči. Byly to ty nejkrásnější šaty, jaké jsem kdy viděla. Neuvěřitelně elegantní, i když jedinou ozdobou na nich byla hustá krajka Quiassé od místních krajkářek, lemující celý výstřih. *Jednoduchost.* Krajka spadala do špičky věčka vpředu na živůtku, které zrcadlilo hlubší V na díle zad. Vypadala jsem v těch šatech jako někdo jiný, někdo starší a moudřejší. Někdo s čistým srdcem, v němž nechová žádná tajemství. Někdo... kdo se mi vůbec nepodobal.

Mlčky jsem se vydala k oknu a zadívala se ven. Mé kroky doprovázel matčin tichý vzdech. V dálce jsem viděla osamělou rudou vížku Golgaty, poslední část trosek připomínající kdysi mohutný most, který se klenul nad zálivem. Brzy se rozpadne i ona, zmizí v nenávratnu jako ten velkolepý most minulosti. Ani záhadné stavitelské umění Předků se nedokázalo vzpírat nevyhnutelnému. Tak proč bych se o to měla snažit já?

Žaludek se mi sevřel. Přesunula jsem pohled na spodní část kopce, kde hluboko pod citadelou rachotily po silnici povozy a mířily na náměstí. Možná byly naložené ovocem, květinami nebo soudky vína z morrighanských vinic. Mezi nimi byly vidět i vznešené kočáry, tažené svátečně vyzdobenými koňskými spřeženými.

V jednom z těch kočárů byl možná můj starší bratr Walther a jeho mladá novomanželka Greta. Cestou na mou svatbu sedí s propletenými prsty a nedokážou ani na chvíli odtrhnout pohled jeden od druhého. Mí další bratři jsou už možná na náměstí a usmívají se na

dívky přitahované jejich půvabem. Vzpomněla jsem si, jak jsem jen před pár dny viděla Regana, jak v temné chodbě se zasněným pohledem něco šeptá dceři kočího. A Bryn měl každý týden nové děvče, nedokázal vydržet jen s jedinou. Mí tři starší bratři, které jsem zbožňovala, se všichni mohli zamilovat, do koho si přáli, a se svou vyvolenou se oženit. I dívky si mohly vybírat svobodně. Všichni byli svobodní, i Pauline, jejíž miláček se k ní měl vrátit koncem měsíce.

„Jak jsi to mohla udělat, mami?“ zeptala jsem se s pohledem upřeným na kočáry projíždějící pod námi. „Jak jsi mohla přijet takovou dálku až z Gastineux a vzít si ropuchu, kterou jsi nemilovala?“

„Tvůj otec není žádná ropucha,“ ozvala se přísně matka.

Prudce jsem se k ní obrátila. „Možná je král, ale stejně je ropucha. Nebo mi snad chceš tvrdit, že když sis měla vzít cizince dvakrát tak starého jako ty, nemyslela sis to o něm?“

Matčiny šedivé oči na mně klidně spočinuly. „Ne, nemyslela. Byl to můj osud a moje povinnost.“

Z hrudi se mi vydral unavený povzdech. „Protože jsi byla První dcera.“

Od tématu První dcery matka vždycky chytrě uhýbala. Dnes jsme tu byly jen my dvě, nic nás nerozptylovalo, a tak nemohla ani uhnout. Viděla jsem, jak ztuhla, a pak pyšně zvedla bradu jako správná panovnice. „Je to čest, Arabello.“

„Jenže já nemám nadání Prvních dcer. Nejsem Siarrah. Dalbreck brzo zjistí, že nejsem takovým přínosem, jak bych měla být. Tahle svatba je podfuk.“

„Nadání se možná projeví v pravý čas,“ ozvala se slabě.

V tom jsem se s ní nepřela. Bylo známo, že u mnohých Prvních dcer se dar objevil s nástupem ženství, a já byla žena už čtyři roky. Jenže po nadání ani stopy. Matka se držela falešné naděje. Odvrátila jsem se od ní a zadívala se znovu z okna.

„I kdyby se neprojeвило,“ pokračovala matka. „ta svatba není žádný klam. V tom spojení jde o mnohem víc než jen o tvůj dar. Privilegium První dcery královské krve je darem samo o sobě. Nese to s sebou historii a tradici. A na tom záleží nejvíc.“

„Proč První dcera? Jak někdo může vědět jistě, že dar nezdedil syn? Nebo druhá dcera?“

„Stává se to, ale... neočekává se to. Není to tradice.“

A je snad tradice, že ty jsi o svoje nadání přišla? Ta nevyřčená slova mezi námi visela jako břitva, jenže ani já jimi matku nemohla ranit. Otec se s ní už neradil o záležitostech království jako na začátku jejich manželství, ale slyšela jsem vyprávět o dobách, kdy byl její dar silný. Kdy záleželo na tom, co řekla. Tedy pokud něco z toho byla pravda. Už jsem si tím nebyla tak jistá.

Na takové tlachání jsem neměla trpělivost. Ráda jsem mluvila přímo a k věci. Ty řeči o tradici už mě unavovaly. Měla jsem pocit, že pokud to slovo ještě jednou padne, vybuchne mi hlava. Moje matka je prostě z jiné doby.

Slyšela jsem ji, jak ke mně přichází, cítila, jak se kolem mě obemkají její teplé paže. Hrdlo se mi stáhlo. „Má milovaná dcero,“ zašeptala mi do ucha, „nezáleží na tom, jestli se dar objeví, nebo ne. Nedělej si s tím starosti. Dnes je tvůj svatební den.“

S ropuchou. Zahlédla jsem krále Dalbrecku, když přijel dojednat podmínky – jako by svému synovi kupoval koně. Král vypadal vetčný a ohnutý jako artritický prst čarodějnice. Byl dost starý na to, aby mohl být mým dědečkem. Shrbený, šoural se, potřeboval pomoc s výstupem do schodů velké síně. I kdyby zplodil prince v pozdějším věku, stejně i on už bude bezzubý stařík. Pomyšlení na to, že by se mě dotkl, natož pak...

Zachvěla jsem se při představě, jak ty staré kostnaté prsty hladí mou tvář, nebo jak se jeho scvrklé rty setkávají s mými. Dívala jsem se dál z okna, jenže za sklem jsem nic neviděla. „Proč jsem si ho nejdřív nemohla aspoň prohlédnout?“

Matčiny paže klesly a odtáhly se ode mě. „Prohlédnout si prince? Naše vztahy s Dalbreckem jsou už takhle přinejlepším napjaté. To bys je chtěla svým požadavkem urazit ve chvíli, kdy Morrighan doufá, že získá klíčového spojence?“

„Nejsem voják otcovy armády.“

Matka si mě přitáhla blíž, pohládila mě po tváři a zašeptala: „Ale ano, miláčku. Jsi.“

Zamrazilo mě na páteři.

Naposledy mě objala a ustoupila. „Už je čas. Dojdu do trezoru pro svatební plášť,“ oznámila mi a odešla.

Přešla jsem místnost ke své skříni a prudce ji otevřela. Vytáhla jsem spodní zásuvku a vylovila z ní zelené sametové pouzdro, v němž byla ukrytá tenká dýka s jílcem vykládaným drahokamy. Byl to dar od bratrů k mým šestnáctým narozeninám, dar, který jsem nikdy nesměla použít, aspoň ne veřejně. Ale zadní strana dveří skříně nesla stopy po mém urputném tajném nácviku. Popadla jsem ještě pár dalších věcí, zabalila je do spodní košilky a převázala stuhou.

Pauline se vrátila z komůrky, kde se převlékala, a já jí ten balíček podala.

„Postarám se o to,“ vyhrkla. Poslední přípravy ji proměnily v uzlíček nervů. Vyšla z komnaty ve chvíli, kdy se matka vrátila s pláštěm.

„O co se postará?“ zeptala se.

„Dala jsem jí ještě pár věcí, které si chci vzít s sebou.“

„Všechno, co budeš potřebovat, jsme poslali v truhlicích včera,“ připomněla mi a vydala se přes pokoj k mé posteli.

„Zapomněla jsem pár maličkostí.“

Matka zavrtěla hlavou. Připomněla mi, že v kočáře je málo místa a cesta do Dalbrecku bude dlouhá.

„Já to zvládnou,“ odpověděla jsem.

Matka opatrně rozložila plášť na postel. Byl nažehlený a v trezoru visel na ramínku, aby jeho krásu nenarušil žádný záhyb ani pokrčení. Přejela jsem dlaní po krátkém sametovém vlasu. Modrá byla temná jako půlnoc a rubíny, turmalíny a safíry našité kolem okrajů byly hvězdy. Ty šperky se budou hodit. Podle tradice měli nevěstě přehodit plášť přes ramena oba rodiče, a přece má matka přišla sama.

„Kde je...“ nadechla jsem se k otázce, ale to už jsem z chodby zaslechla kroky. Srdce mi pokleslo ještě níž. Ani při takové příležitosti jako tahle nepřicházel sám. Otec vstoupil do pokoje v doprovodu lorda viceregenta z jedné strany, kancléře a královského rádce z druhé a za patami se jim táhli další nižší členové vlády. Věděla jsem, že viceregent dělá jen svou práci (vzal si mě po podpisu dokumentu stranou a řekl mi, že on jediný byl proti tomu manželství), ale držel se

striktně svých povinností stejně jako ostatní. Kancléře a rádce jsem zvlášť nesnášela, jak oba dobře věděli, ale nijak jsem si to nevyčítala, protože ta antipatie byla vzájemná. Naskočila mi husí kůže pokaždé, když jsem se k nim přiblížila, jako bych procházela kolem odporných krvelačných hlodavců. Tihle budou nejspíš nejradši, že se mě zbavili.

Otec přistoupil ke mně, políbil mě na obě tváře, ucouvl, aby si mě prohlédl, a konečně si upřímně povzdychl. „Jsi stejně krásná, jako byla o svatebním dni tvoje matka.“

Napadlo mě, jestli je ten nezvyklý projev citů určený přihlížejícím. Téměř nikdy jsem mezi matkou a otcem nepozorovala žádnou náklonnost, ale teď jsem si všimla, jak jeho oči na chvíli sklouzly ze mě k matce a prodlely tam. Matka se dívala na něj a já netušila, co ta výměna pohledů znamená. Lásku? Nebo lítost nad ztracenou láskou, nad tím, co mohlo být? Ta nejistota ve mně vyhloubila podivnou skulinu, na rty se mi draly stovky otázek, jenže nás pozorovali kancléř, rádce a jejich netrpělivý doprovod, a před nimi jsem se vyptávat nechtěla. Možná právě to otec zamýšlel.

Strážce času, zavalitý mužík s vyboulenýma očima, vytáhl své nerozlučné kapesní hodinky. On i ostatní neustále mého otce popoháněli, jako by království vládli oni, ne on. „Čas kvapí, Vaše Veličenstvo,“ připomněl otci.

Viceregent po mně přešel soucitným pohledem, ale přikývl na souhlas. „Nechceme v tak významnou chvíli nechat královskou rodinu z Dalbrecku čekat. Jak víte, Veličenstvo, nesetkalo by se to s pochopením.“

Kouzlo okamžiku bylo zlomeno, pohledy mých rodičů se od sebe odtrhly. Matka a otec zvedli plášť a položili mi ho na ramena, upevnili mi sponu u krku. Sám otec mi potom natáhl kápi na hlavu a políbil mě na obě tváře, ale tentokrát zdrženlivěji, pouze aby dodržel protokol. „Dnes prospěješ zájmům království Morrighan, Arabello.“

Lio.

Otec jméno Jezelia nesnášel, protože ho nenosil nikdo z královských předků, *nenosil ho vůbec nikdo*, jak zdůrazňoval, ale matka na něm bez vysvětlení trvala. V tomhle byla neústupná. Tehdy zřejmě naposledy otec ustoupil jejímu přání. Což bych se nikdy nedozvěděla,

nebýt tety Bernette, a i ta kolem toho našlapovala po špičkách, neboť to nejspíš stále bylo jablko sváru mezi mými rodiči.

Pátrala jsem v otcově tváři. Prchavá něha okamžiku z něj zmizela, v úvahách se už přesunul ke státním záležitostem, ale já se mu dál dívala do očí. Doufala jsem v něco víc. Ale nic nepřišlo. Zvedla jsem bradu a napřímila se. „Ano, prospěju království Morrighan, jak mám, Vaše Veličenstvo. Jsem nakonec jen voják vaší armády.“

Otec se zamračil a pohlédl tázavě na matku. Slabě zavrtěla hlavou, jako by mu naznačila, že si toho nemá všimát. Otec, který byl vždycky na prvním místě panovník a teprve potom to druhé, tedy spokojeně ignoroval mou narážku, protože už se v duchu zabýval dalšími záležitostmi. Otočil se a se svým průvodem odešel se slovy, že se sejdeme v opatství, protože prozatím svou povinnost ke mně splnil. *Povinnost*. Tohle slovo jsem nenáviděla stejně jako *tradice*.

„Jsi připravená?“ zeptala se matka, když ostatní odešli.

Přikývla jsem. „Ale musím si ještě vyřídit něco osobního, než odjedu. Sejdeme se dole v hale.“

„Můžu...“

„Matko, prosím.“ Hlas se mi poprvé zlomil. „Potřebuju jen pár minut.“

Matka ustoupila. Naslouchala jsem osamělé ozvěně jejích kroků, když se vzdalovala chodbou pryč.

„Pauline?“ zašeptala jsem a popleskala se po tvářích.

Pauline vstoupila do mého pokoje přes převlékárnu. Zíraly jsme na sebe mlčky. Nepotřebovaly jsme slova, jasně jsme chápaly, co leží před námi. Každou podrobnost dnešního dne jsme už probraly během dlouhých bezesných nocí.

„Pořád si to ještě můžeš rozmyslet. Víš jistě, že to chceš udělat?“ zeptala se Pauline a dala mi tak poslední šanci vycouvat.

Jistě? Hrud' se mi svírala bolestí tak hlubokou a skutečnou, až jsem si říkala, jestli se srdce doopravdy nemůže zlomit. Nebo je to strach, který mnou proniká? Přitiskla jsem si ruku na prsa, abych tu bodavou bolest trochu utišila. Možná je tohle ten předěl. „Nemůžu se rozmyslet. Rozhodnutí už padlo,“ odpověděla jsem. „Od nynějška musím žít se svým osudem, ať už to dopadne dobře, nebo špatně.“

„Modlím se, aby to dopadlo dobře, má přítelkyně,“ pronesla Pauline a chápavě přikývla. Pak jsme se chvatně pustily opuštěnou klenutou chodbou do zadní části citadely a pak dolů po schodišti pro sloužící. Nikoho jsme nepotkaly – všichni měli buď moc práce s přípravami svatby v opatství, nebo čekali na náměstí před citadelou, až dorazí královský průvod.

Vynořily jsme se z dřevěných dvířek se silnými černými veřejemi do oslepujícího slunce. Vítr nám škubal s šaty, strhnul mi kápi z hlavy. Zahlédla jsem zadní bránu pevnosti, která se využívala jen při odjezdu na lov nebo pro tajné výpravy. Byla otevřená, tak jak jsme si objednaly. Pauline mě vedla přes bahnitou ohradu do stínu u zdi kočárového přístěnku, kde čekal vykulený čeledín se dvěma osedlanými koňmi. Když mě uviděl, jeho oči se rozšířily ještě víc. „Vaše Výsosti, máte jet kočárem, už ho pro vás přichystali,“ vyhrknul a polykal přítom konce slov. „Čeká před citadelou. Kdybyste...“

„Změna plánů,“ pronesla jsem pevně a přidržela si šaty, abych mohla zaháknout nohu do třmenu. Kluk se slámovými vlasy otevřel užasle pusou, když spatřil mé bělostné šaty s lemem od bahna, které jsem si teď rozmazala i po rukávech, krajkovém živůtku, a co hůř, i po drahocenném morrighanském svatebním pláští. „Ale...“

„Rychle! Pomoz mi!“ vyštěkla jsem na něj.

Mladičký čeledín poslechl a po mně pomohl i Pauline.

„Co mám říct...“

Zbytek už jsem neslyšela, dusot kopyt přehlušil všechny námitky jednou provždy. S Pauline po boku jsem se jediným rychlým činem, takovým, jenž se nedal vzít zpátky, činem, který ukončil tisíc snů a nechal zrodit jediný, odstříhla od svého dosavadního života. Vyrázila jsem do úkrytu hvozdu. A už se ani jednou neohlédla.